

Natasát otthagya Szergejnek... amért Izabella asszony volt már, gyereke van, a színész udvarolt neki és kenyeret keres...

Ki építette ezt? Ó, iszonyatos, csodálatos, bölcs építőmester...

Odalépett hozzá és megállt előtte.

Izabella felemelte a fejét és szembenézett vele.

János a karjához kapott, magához húzta és ráhajtotta a fejét a vastag, sima, japánvirágokkal hímzett fekete selyemre.

A körmeit a tenyerébe vágta.

— Jancsi — beszélt halkán Izabella, mert érezte a másíknak a boldogságát önmagában belül épúgy, mint a szenvedését. — Könnyezve mondta újra és újra a nevét. A kezét kereste és szétnyitotta az ujjait s megcsókolta a tenyerét, melyekbe az éles köröm mélyedt. És meg-simogatta az ujját, ott, ahol hibás volt az egyik drága körme.

És János arra gondolt, hogy mindenért fizetni kell. Néha tíz esztendővel kell fizetni azért, hogy az ember a tizenegyediket megértse. Ez a szerelem — ez az illuzió, ahogy a kedves hívja —, így lett tökéletes, tiszta, átlátszó — minden hinárral mögötte, értelmetlenséggel, alaktalan vággyal, háborús borzalommal, az akadályokkal... Csak most volt itt az ideje, hogy megvalósulhasson. Csak most.

De nem bírt gondolkozni sem. Húzta valami, megint valami hinárszerű. Nem bánta már ezt sem. Két csöndesen remegő kar tapadt a nyakára s mintha együtt süllyedtek volna, mintha homályos víz alatt együtt úsznának...

Aztán egyszerre szétszakadt a hinár — a rezgő víztükör — elmerült a ködös zavar és minden világos lett.

Minden szikrázóan világos lett.

Gellért Mária.

ÚTI POR.

Újak jönnek, mindig újak
És mennek a régiek.
Aki jó volt, szent és drága,
Az innen mind elsiel.
Búcsút int lecsukló kézzel,
Gyűrt kalappal elköszön,
Letérve a széles útról
Besurran egy kis közön.

Újak jönnek, egyre Újak,
Kíméletlenül, vadul.
Finom lábnyom halvány rajza
Eltűnik nyomtalanul.
Zörgő szekér száguld rajta,
Szöges csizma rátípor,
A még nemrég boldog emlék
Felszáll, mint az úti por.

Falu Tamás.